

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **FORTUNA GAME a.s.**, IČO: 13803921
sídlem Na Florenci 2116/15
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Schmitzem
sídlem Podkovářská 933/3, Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně financí ze dne 26. 11. 2018, č. j. MF-20531/2017/34-31

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně financí ze dne 26. 11. 2018, č. j. MF-20531/2017/34-31, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Radka Schmitze, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým ministryně financí (dále jen „**ministryně**“) zamítla jeho rozklad a potvrdila rozhodnutí žalovaného (dále též „**ministerstvo**“) ze dne 29. 8. 2018, č. j. MF-20531/2017/34-27 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o hazardních hrách**“), kterého se měl dopustit tím, že jako kontrolovaná osoba „*provozovala hazardní hru, konkrétně internetovou kursovou sázku, v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení nebo schváleném herním plánu, a to tak, že na internetové stránce www.ifortuna.cz prokazatelně nejméně dne 26. 6. 2017 v čase 15:52 hodin vrátila sázku, která byla vyhodnocena jako prohraná, když předtím v čase 14:52 hodin přijala živou kursovou sázku ve výši 100 Kč na sázkovou událost tenisové utkání žen (tiket za 100 Kč s kurzem 14.5, sázka přijata na sázenku č. 8990175775346900), přičemž sázka ve výši 100 Kč byla v čase 15:21 hodin vyhodnocena jako prohraná (u výhry byla uvedena hodnota „0“) a účastník řízení sázejícího informoval, že „Sázka bez rizika“ nebyla výherní, přičemž v té době byl stav hráčského účtu ve výši 0 Kč a v čase 15:52 hodin byl stav hráčského účtu 100 Kč.*“
3. Předmětným jednáním žalobce dle žalovaného „*porušil jednak ustanovení § 27 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách, neboť poskytoval účastníkům hazardní hry sázku v případě, kdy byla sázková příležitost vyhodnocena jako prohra, zároveň toto jednání označit za rozporné se schváleným herním plánem k internetové kursové sázce, který byl účastníkovi řízení schválen rozhodnutím č. j. 34/89188/2008 ze dne 16. 12. 2008, resp. č. j. MF-33848/2016/34-2 ze dne 27. 12. 2016, čímž účastník řízení porušil ustanovení § 87 odst. 2 ve spojení s § 94 zákona o hazardních hrách*“.
4. Za popsany přestupek byla žalobci podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Současně mu byla uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Dosavadní procesní vývoj

5. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že dne 26. 6. 2017 v čase 14:19 hodin byla zahájena kontrola provozování kursových sázek na internetové stránce ifortuna.cz v souladu se zákonem o hazardních hrách, o níž byl sepsán protokol o kontrole ze dne 24. 7. 2017, č. j. MF-20531/2017/34-2 (dále jen „**kontrolní protokol**“). Z něho vyplývá, že v rámci kontroly se kontrolující osoba zaregistrovala na předmětné internetové stránce a jako vstupní bonus si vybrala bonus „500 BEZ RIZIKA“, jenž měl při splnění stanovených podmínek umožňovat získat v případě prohry zpět. V kontrolním protokolu je dále uvedeno, že po dokončení registrace kontrolující osoba převedla na své uživatelské konto zřízené u žalobce částku 100 Kč, přičemž v čase 14:52 hodin uzavřela kursovou sázku 100 Kč na konkrétní zápas a celkový hráčský kredit byl snížen na 0 Kč, což je zachyceno formou videozáznamu. V čase 15:21 hodin kontrolující osoba ověřila stav hráčského účtu, který uváděl informaci „*Sázka bez rizika nebyla výherní. Vklad jsme Vám proto vrátili na iKonto*“; stav konto zůstal na 0 Kč, jak bylo zachyceno ve videozáznamu. V čase 15:52 hodin kontrolující osoba ověřila, že stav uživatelského konta byl uváděn ve výši 100 Kč, což kontrolující osoba ověřila i v Historii bonusů a v Přehledu finančních operací. I tento postup byl zachycen ve videozáznamu. S odkazem na úpravu zákona o hazardních hrách, jakož i herního plánu, jenž byl ke kontrolnímu protokolu rovněž přiložen, ministerstvo

uzavřelo, že v případě, pokud sázející zaplatí sázku do kursové sázky, jedná se o nevratné plnění, které provozovatel hazardní hry není oprávněn sázejícímu vrátit.

6. Žalobce proti závěrům kontrolního protokolu podal námitky; jejich vyřízení bylo předáno do samotného správního řízení, o jehož zahájení a možnosti účastnit se provádění důkazů mimo ústní jednání byl žalobce (jeho zástupce) informován dopisem ze dne 28. 8. 2017, č. j. MF-MF-20531/2017/34-7. Vlastního dokazování kontrolním protokolem, herním plánem a videozáznamy se ovšem neúčastnil. V předmětném správním řízení následně ministerstvo vydalo dne 14. 12. 2017 rozhodnutí č. j. MF-20531/2017/34-15 kterým uložil žalobci za výše popsané jednání pokutu ve výši 500 000 Kč, když se ztotožnil s právním hodnocením předestřeným v kontrolním protokolu a námitky žalobce označil za nedůvodné. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, kterému ministryně vyhověla rozhodnutím ze dne 19. 7. 2018, č. j. MF-20531/2017/34-23. Ministryně první rozhodnutí o pokutě (ve znění opravného rozhodnutí) zrušila, a to z důvodu, že ministerstvo uložilo pokutu pětkrát vyšší, než za předchozí obdobný skutek, o němž nebylo v době spáchání nyní řešeného skutku rozhodnuto. Vzhledem k tomu, že o skutcích spáchaných v souběhu nebylo rozhodováno ve společném řízení, mělo tuto skutečnost ministerstvo zohlednit, přičemž nemohlo vycházet z toho, že by se jednalo o recidivu.
7. V dalším pokračování řízení ministerstvo nevyhovělo žádosti žalobce o přerušení řízení a ve věci vydalo prvostupňové rozhodnutí, ve kterém byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, přičemž ministerstvo setrvalo na právním posouzení uvedeném již v kontrolním protokolu a zdůraznilo, že bonusový program obsahující povinnost úhrady sázky materiálně naplňuje definici hazardní hry podle zákona § 3 odst. 1 o hazardních hrách.
8. O rozkladu proti tomuto rozhodnutí rozhodla ministryně napadeným rozhodnutím. V něm nejprve rekapitulovala předchozí průběh řízení a potvrdila závěr ministerstva, že přerušení řízení ve věci nebylo namístě. Posléze podrobně vyložila důvody, pro které nepřisvědčila rozkladovým námitkám směřujícím do výroku o vině. Uvedla, že posouzení skutku vychází z dikce zákona a je souladné i se „Stanoviskem odboru 34 a 32 Ministerstva financí k právní povaze plnění poskytovaných v rámci provozování hazardních her a v souvislosti s ním“ (dále jen „Stanovisko“). K námitce, že se žalobce nedopustil porušení § 27 ve spojení s § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách, ministryně zejména uvedla, že bonusový program naplňuje znaky hazardní hry, přičemž účastníkovi garantuje vrácení sázky, který vložil sázku na konkrétní sázkou příležitost. Plnění tak bylo poskytnuto na základě vyhodnocení sázkové příležitosti, a to sázkové příležitosti vyhodnocené jako prohrané. O marketingový bonus by se jednalo pouze v případě, pokud by jeho poskytnutí nebylo závislé na výsledku primární hazardní hry, nýbrž na jiné skutečnosti. Ministryně přitom nesouhlasila s argumentem, že sázejícímu nebyla vyplacena výhra, jež by odpovídala stanovenému kursu, neboť i přes prohranou sázku mu v každém případě bylo v rozporu s § 27 zákona o hazardních hrách poskytnuto plnění. K tomu, že o prohrané sázce bylo účtováno a z inkasovaného příjmu odvedl žalobce stanovené daně, ministryně uvedla, že tato otázka je právně nepodstatná. Podstatné je, zda byla materiálně naplněna definice hazardní hry.
9. Ministryně také připomněla, že se žalobce odchýlil od schváleného herního plánu, aniž by podle § 94 zákona o hazardních hrách požádal o jeho o jeho změnu. K námitce, že žalovaný žádným způsobem neuvedl konkrétní porušení ustanovení herního plánu, ministryně poukázala na čl. 12.1.3, z něhož vyplývá, že herní plán neumožňuje vyplatit výhru, popřípadě částečně vrátit vklad v případě, že sázka byla proherní. Z pohledu nepřezkoumatelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, jenž neobsahoval konkrétní

ustanovení herního plánu, pak uvedla, že výroková část obsahovala všechny podstatné zákonné náležitosti, přičemž konkrétní části herního plánu jsou pak rozebrány v jeho odůvodnění.

10. V souladu s § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), se ministryně zabývala i tím, zda výši pokuty ani věc samotnou není potřeba nově posoudit podle právních norem účinných od 1. 7. 2017, přičemž dospěla k závěru, že pozdější právní úprava není pro žalobce nijak příznivější.

III. Obsah žaloby

11. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil žalobou, v rámci níž nejprve rekapituloval dosavadní průběh řízení a popsal princip fungování bonusového programu „**SÁZKA BEZ RIZIKA**“, který se podle něj skládá ze dvou samostatných částí: i) hazardní hry kursová sázka, za níž sázející řádně uhradí vklad a která je vyhodnocena v souladu se zákonem o hazardních hrách a schváleným herním plánem, a ii) samostatné marketingové akce, v rámci které je sázejícímu nabídnut bonus.

Pro účely bonusu přitom není vyžadována žádná speciální sázka, neboť uhrazená sázka je celá zkonsumována na kursovou hru.

12. V **prvém žalobním bodě** žalobce odmítl, že by se skutek vůbec stal, konkrétně, že by dne 26. 6. 2017 právě v čase 15:52 hodin vrátil sázejícímu zaregistrovanému pod přezdívkou „j.“ (kontrolující osobě) sázku, která byla vyhodnocena jako prohraná, což nevyplývá z žádného z důkazů ve správním řízení. Stejně tak žalobce odmítl, že by v čase 14:52 hodin přijal živou kursovou sázku. Žalobce zde poukázal na fotografie obrazovky pořízené z centrálního systému žalobce (tabulky bilance) a z videa pořízeného kontrolující osobou. Výrok prvostupňového rozhodnutí tak podle žalobce nesplňuje základní náležitosti a trpí vadami.
13. Ve **druhém žalobním bodě** vznesl žalobce námitky k vlastní problematice bonusu a jeho posouzení. Předně přitom poukázal na vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, které na několika místech výroku i odůvodnění zaměňuje pojmy „sázka“ a „výhra“ a hovoří na jedné straně o tom, že žalobce vrátil sázejícímu sázku, na jiném místě pak hovoří o vyplacení výhry. Tyto pojmy jsou ovšem odlišné a nelze je zaměňovat, takže jen dále dokazují vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí.
14. K samotnému bonusu pak žalobce uvedl, že plnění, které v rámci bonusového programu poskytoval, nebylo ani sázkou ani výhrou, neboť jeho pravidla nenaplněovala definici hazardní hry podle zákona o hazardních hrách – chyběla esenciální podmínka, a to je úhrada sázky. Bonusový program tak byl podle žalobce marketingovou akcí, která není hazardní hrou, a z tohoto důvodu nemůže být regulován zákonem o hazardních hrách. S tímto argumentem se správní orgány vypořádaly nedostatečně a neprokázaly, že by pro účely bonusového programu byla uhrazena sázka a v jaké výši. Pokud ministerstvo považuje bonus za výhru vyplacenou v souvislosti s primární hazardní hrou, pak samotný bonus (bonusový program) zřejmě hazardní hrou není. I v tomto je dán vnitřní rozpor v rozhodnutích správních orgánů. Žalobce dále doplnil, že žádný právní předpis nezakazuje marketingovou akci, jejíž výsledek závisí na náhodě, která spočívá ve výsledku hazardní hry, pokud do takové akce není uhrazen vklad.

15. Pod **třetím žalobním bodem** brojil žalobce proti zdůvodnění napadeného rozhodnutí odvolávajícího se i na Stanovisko, což považoval za účelové. Poukázal na to, že Stanovisko bylo vydáno dne 25. 8. 2017, tj. dva měsíce po provedené kontrole. Stanovisko nadto obsahuje jen názory ministerstva, které nejsou blíže odůvodněny. Nejedná se nadto o závazný dokument, k jehož vydání není ministerstvo ani oprávněno.
16. Ve **čtvrtém žalobním bodě** žalobce namítal, že ministerstvo ve výroku prvostupňového rozhodnutí označilo jednání žalobce za rozporné i se schváleným herním plánem, aniž by bylo konkrétně uvedeno, jaké jeho ustanovení bylo porušeno. Stouto námitkou se ministryně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala tak, že specifikovala konkrétní ustanovení, a to čl. 12.1.3 herního plánu, který stanoví, kdy má sázející nárok na výplatu výhry. Žalobce tedy dovozoval, že podle ministryně měl sázejícímu vyplátit výhru, aniž by pro to byly splněny podmínky. Žalobce zde opakovaně poukázal na podle něj nejednotný postup správních orgánů, z něhož není jasné, zda žalobce vrátil sázku nebo výhru. Vyjádření ministryně nadto vadu chybějícího označení konkrétního ustanovení herního plánu zhojit nemůže. Toto ustanovení mělo být uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí; podle žalobce přitom nebylo řádně specifikováno ani v jeho odůvodnění. V souvislosti s problematikou herního plánu pak žalobce poukázal ještě na údajný rozpor, když výroku prvostupňového rozhodnutí není přesně stanoveno, zda se žalobce popsaným jednáním měl dopustit porušení základního povolení *nebo* herního plánu. Konečně, pokud měl podle ministerstva porušit i § 87 odst. 2 ve spojení s § 94 zákona o hazardních hrách, jde o odkaz zcela nepřiléhavý, neboť porušení těchto ustanovení se nemohl dopustit. Toto ustanovení stanovuje oprávnění ministerstva k vydání základního

povolení. S ohledem na výše uvedené pak žalobce soudu navrhl, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil ministerstvu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. K námitkám **prvého žalobního bodu** ministerstvo uvedlo, že při určení doby vrácení sázky vycházel z časového údaje zobrazeného na obrazovce počítače používaného kontrolující osobou při kontrole. Dne 26. 6. 2017 v čase 15:52 hodin kontrolující osoba ministerstva ověřovala stav svého uživatelského konta, zda sázka ve výši 100 Kč, která byla žalobcem přijata a vyhodnocena jako prohra, byla podle bonusového programu „SÁZKA BEZ RIZIKA“ vrácena. Informaci o vrácení sázky ve výši 100 Kč kontrolující osoba ověřila v Historii bonusů a v Přehledu finančních operací. Postup je zachycen formou videa, přičemž z uvedeného videozáznamu je patrné, že v čase 15:52 hodin jsou zachyceny informace o vrácení sázky v rámci bonusového programu „SÁZKA BEZ RIZIKA“ ve výši 100 Kč, která byla dle bilance uživatelského konta vrácena dne 26. 6. 2017 v čase 15:20 hodin. Jestliže žalobce ve stejném bodě rozporoval, že by dne 26. 6. 2017 v čase 14:52 hodin přijal od osoby zaregistrované pod přezdívkou „J.“ sázku, ministerstvo zopakovalo, že i v tomto případě vycházel z časového údaje zobrazeného na obrazovce počítače používaného kontrolující osobou. Z videozáznamu s názvem 3_Fortuna_sázka_bez_rizika_26_06_2017.wmv. je patrné, že dne 26. 6. 2017 byla v čase 14:52 hodin (uvedeného v pravém dolním rohu) přijata sázka ve výši 100 Kč a peněžní prostředky na uživatelském kontu byly sníženy na 0 Kč. Z příslušného videozáznamu je patrné, že v době sázky není na internetové stránce ifortuna.cz zobrazen přesný čas, pouze je zde uvedený časový údaj délky přihlášení. K této skutečnosti ministerstvo přihlédlo a do výroku rozhodnutí uvedlo časový údaj zobrazený ve videozáznamu.

18. K tomu žalovaný dále doplnil, že výrok prvostupňového rozhodnutí je zcela srozumitelný a je z něj zcela jednoznačným způsobem seznatelné co žalobce porušil a na základě jakého ustanovení zákona o hazardních hrách bylo rozhodováno. V rámci odůvodnění rozhodnutí bylo také řádně a logicky argumentováno, na základě jakých úvah k rozhodnutí správní orgány dospěly. Žalovaný dodal, že je zarážející, že žalobce takto zásadní tvrzení uvádí poprvé až ve fázi správní žaloby, přestože k takovému tvrzení měl řadu příležitostí. I z tohoto je patrné, že jde o tvrzení zjevně účelové.
19. Ve vztahu k **druhému žalobnímu bodu** pak žalovaný správní orgán nejprve k námitce zaměňování pojmů „výhra“ a „sázka“ zdůraznil, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v prvostupňovém rozhodnutí bylo pouze konstatováno, že „vrácení sázky“ je samo o sobě podřaditelné pod pojem „výhra“. Žalobce pak zcela účelově porovnává pojmy „sázka“ a „výhra“, namísto porovnání pojmů „vrácená sázka“ a „výhra“, které jsou v prvostupňovém rozhodnutí užívány. Žalovaný správní orgán přitom v uvedeném používání pojmů „sázka“ (resp. „vrácená sázka“) a „výhra“ nespatřuje formulační problém. Naopak již ze shrnutí užití těchto pojmů v rámci napadeného rozhodnutí, které uvádí žalobce i v bodu V. žaloby, je patrné, že tyto pojmy si vzájemně neodporují a ani nevylučují současné užití druhého z nich. Prvostupňové rozhodnutí proto vnitřně rozporné není. Žalovaný správní orgán také připomenul, že vrácení sázky je možné pouze v mimořádných případech, konkrétní podmínky musí být stanoveny v herním plánu. V tomto případě okolnosti popsané v čl. 14.2, čl. 14.1 a čl. 13 herního plánu žalobce nenastaly. Kontrolující osoba neuhodla sázkovou příležitost, přesto jí žalobce poskytl plnění ve výši 100 Kč. Takové plnění je nutné bezpochyby považovat i za výhru ve smyslu § 10 zákona o hazardních hrách. Lze tak uzavřít, že pokud žalobce poskytl kontrolující osobě plnění, na základě neuhodnutí sázkové příležitosti, jedná se o provozování hazardní hry v rozporu se zákonem o hazardních hrách.
20. K námitce, že plnění, které žalobce poskytoval v rámci bonusového programu, nebylo výhrou ani sázkou, neboť pravidla bonusového programu nenaplněvala znaky hazardní hry definované zákonem o hazardních hrách, žalovaný správní orgán opakovaně připomenul, že pokud je podmínkou účasti ve hře uzavření sázky, jejíž návratnost se nezaručuje a o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, jsou naplněny jednoznačně znaky hazardní hry dle zákona o hazardních hrách. Pokud žalobce v rámci takové hazardní hry poskytne plnění za situace, kdy je tato sázka zcela jistě označena za prohru, a současně vyhlásí „marketingovou akci“ a všem účastníkům hazardní hry, kteří se do této akce zaregistrují, garantuje vrácení dotčené části prohrané sázky na uživatelské konto, jedná se zcela jistě o plnění poskytované v rámci provozování hazardních her a v souvislosti s ním.
21. Ke **třetímu žalobnímu bodu** žalovaný uvedl, že nikdy netvrdil, že Stanovisko je závazným výkladovým stanoviskem k zákonu o hazardních hrách. Stanovisko slouží provozovatelům hazardních her pro základní orientaci ve věci právního názoru ministerstva při poskytování jednotlivých plnění v rámci provozování hazardních her a v souvislosti s ním. Žalovaný vydáním stanoviska posílilo zásadu legitimního očekávání. Stanovisko přitom pouze deklaruje, jak bude ministerstvo postupovat při výkonu dozoru napříč celým hazardním trhem.
22. Co se týče **čtvrtého žalobního bodu**, žalovaný nejprve k absenci konkrétního ustanovení herního plánu ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že jeho výroková část

obsahovala všechny zákonem předepsané náležitosti stanovené § 68 správního řádu i § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky a z tohoto pohledu je zcela přezkoumatelná. Uvedený závěr opřel o to, že v posuzovaném případě obsahuje výroková část prvostupňového rozhodnutí všechny právní normy, podle kterých bylo rozhodováno, přičemž bylo rovněž konstatováno, že došlo také k rozporu se schváleným herním plánem k internetové kursově sázce, a v odůvodnění rozhodnutí je pak konkrétně rozebráno, kterých konkrétních částí herního plánu se tvrzený rozpor týká. K argumentu žalobce, že z citovaného čl. 12.1.3 herního plánu ministryně vlastně dovozuje, že žalobce měl vyplatit kontrolující osobě výhru, když nebyly splněny podmínky pro její výplatu, žalovaný uvedl, že výše uvedený článek herního plánu stanoví, kdy má sázející nárok na výplatu výhry. Přesto, že výsledek sázkové příležitosti nebyl vyhodnocen jako výhra, bylo žalobci poskytnuto plnění, což je v přímém rozporu se zněním citovaného článku.

23. Shledával-li žalobce vnitřní rozpor prvostupňového rozhodnutí v tom, že ve výroku není specifikováno, zda se žalobce dopustil porušení základního povolení nebo herního plánu, žalovaný konstatoval, že žalobce provozuje internetovou kurzovou sázku na základě rozhodnutí (základního povolení), přičemž herní plán tvoří nedílnou součást tohoto rozhodnutí. Spojka „nebo“ pak byla ve výroku prvostupňového rozhodnutí použita ve smyslu slučovacím proto, že v základním povolení je žalobci stanoveno, že při provozování musí dodržovat schválený herní plán. Žalobce postupoval proti ministerstvem schválenému hernímu plánu a naplnil tak skutkovou podstatu ustanovení § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách. K argumentu žalobce, že odkaz na § 87 odst. 2 ve spojení s § 94 zákona o hazardních hrách je naprosto nepřiléhavý, žalovaný dodal, že v základním povolení byla stanovena hazardní hra, na níž bylo vydáno povolení, její druh a podmínky jejího provozování a byl i schválen herní plán. Porušení § 87 odst. 2 zákona o hazardních hrách se žalobce dopustil tím, že provozoval hazardní hru jiným způsobem, než bylo schváleno v herním plánu, který je nedílnou součástí vydaného základního povolení, čímž *de facto* popřel povahu kursově sázky, u níž je ve smyslu ustanovení § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách výhra podmíněna uhodnutím sázkové příležitosti. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce a duplika žalovaného

24. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na tom, že v čase uvedeném v prvostupňovém rozhodnutí žádnou popisovanou sázku nepřijal a zároveň nevyplatil žádné plnění, přičemž určení času ze strany žalovaného, které vede k nejednoznačné specifikaci jednání žalobce, ministerstvo zdůvodnilo tak, že v okamžiku uzavření sázky nebyl na internetové stránce žalobce uveden přesný čas a z tohoto důvodu byl údajně použit čas zobrazený ve videozáznamu jako čas přijetí

sázky. Toto tvrzení není pravdivé, protože v rámci tohoto záznamu je patrné, že kontrolující osoba nahlédla do sekce „Přehled live tiketů“, kde je uveden přesný datum a čas přijetí sázky, který však nekoresponduje s časem uvedeným v rozhodnutí. S ohledem na tuto skutečnost tedy žalobce trval na svém závěru, že tento výrok je nepřesný a tedy nepřezkoumatelný. Obecně ke všem nesprávnostem, které jsou uvedeny ve výroku rozhodnutí, pak žalobce dodal, že v zájmu právní jistoty musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. Nebylo přitom jeho povinností danou námitku uplatnit dříve; její neuplatnění ve správním řízení nezabraňuje jejímu uplatnění v rámci soudního řízení.

25. Pokud jde o rozlišení pojmu „výhra“ a „sázka“, žalobce v replice uvedl, že i přes dodatečný pokus o upřesnění těchto pojmů, používá ministerstvo v rozhodnutí pojmy nesprávně a rozporně. Žalobce nesouhlasil, že by pojmy „sázka“ (resp. „vrácená sázka“) a „výhra“ byly podřaditelné do té míry, že by je bylo možné libovolně zaměňovat. Navíc žalobce upozorňuje na skutečnost, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí ministerstvo pojem „vrácená sázka“ vůbec nepoužil. Žalobce zde upozornil na skutečnost, že žalobce se měl dopustit porušení § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách, jenž hovoří o podmíněnosti výplaty výhry uhodnutím sázkové příležitosti. Pokud však následně ministerstvo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedlo, že žalobce poskytl sázku v případě, že byla sázková příležitost vyhodnocena jako prohra, pak se těžko mohl žalobce dopustit porušení citovaného ustanovení, neboť samo ministerstvo ve výroku tohoto rozhodnutí tvrdí, že žalobce poskytl sázku. Pokud ministerstvo s ohledem § 10 zákona o hazardních hrách dovozoval, že plnění, které žalobce poskytl sázejícímu, je nutné považovat za výhru, tak i kdyby toto tvrzení bylo pravdivé, mělo ministerstvo ve výroku prvostupňového rozhodnutí zřejmě uvést, že žalobce poskytoval účastníkům výhru. Je tedy zjevné, že rozhodnutí je v této části vnitřně rozporné.
26. Co se týče vyjádření k porušení § 87 odst. 2 ve spojení s § 94 zákona o hazardních hrách, to podle žalobce neobstojí, neboť z něj pouze vyplývá, že se žalobce měl údajného porušení těchto ustanovení dopustit tak, že provozoval hazardní hru jiným způsobem, než bylo schváleno v herním plánu. Žalobce zde uvedl, že v případě, že správní orgán má v rámci správního trestání posoudit, zda se kontrolovaný subjekt dopustil porušení právní normy či nikoliv, musí nejprve porovnat obsah konkrétní právní normy, jejíž porušení je uvažováno, s obsahem jednání kontrolovaného subjektu a zjistit, zda se kontrolovaný subjekt choval v souladu s touto právní normou nebo v rozporu. Pokud se chová v rozporu s touto normou, pak je na místě uložit sankci. S ohledem na tato teoretická východiska si lze jen těžko představit, že by žalobce měl být trestán, že se dopustil porušení právní normy, konkrétně pak citovaných ustanovení, která nestanoví žádná pravidla, podle nichž by se měl žalobce chovat. Tato ustanovení totiž stanoví oprávnění pro ministerstvo.
27. Na repliku žalobce žalovaný ještě reagoval svou duplikou, v níž k nesprávně uvedenému času přijetí sázky uvedl, že uvedení času (odchylka má být necelou minutu) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Při popisu času spáchání přestupku se rozhodl vycházet z času uvedeného na dolním okraji monitoru a to jednak z důvodu absence uvedení času na stránkách žalobce během provádění sázky a jednak proto, že tento čas považoval za objektivní. Jedná se o čas, který je nejdéle každých 24 hodin synchronizován s tzv. „atomovým časem“ (pravděpodobně nejpresnějším časem na světě). V dané situaci tedy volil mezi užitím „svého času“, u kterého je zaručena jeho pravidelná aktualizace s přesným časem, a užitím serverového času žalobce, jehož přesnost není zaručena. Z výroku prvostupňového rozhodnutí, i z jeho odůvodnění a provedených důkazů, je podle žalovaného skutek i čas jeho spáchání jednoznačně seznatelný.
28. K další části argumentace žalobce žalovaný předeslal, že se žalobce mylí, pokud tvrdí, že se ve výroku prvostupňového rozhodnutí termín „vrácená sázka“ nevyskytuje – je uveden ve variantě „vrátila sázku“. V daném případě jsou přitom termíny „vrácená sázka“ a „výhra“ zaměnitelné, neboť se jedná v zásadě o „výhru v kurzu 1.0 nebo nižším“. I když je tento kurz pro sázejícího nevýhodný a běžně by takovouto sázku pravděpodobně neuzavřel, je pro něj v konečném důsledku výhodnější než prohra. Připustil také, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je na jednom místě chybně použito slovo „sázku“ v místě, kde

mělo být použito slovo „výhra“. Jedná se však o zřejmý omyl, pouze o zřejmou chybu v psaní a počtech, která nemůže mít vliv na správnost a přezkoumatelnost rozhodnutí. To ostatně uvádí i sám žalobce, který tak chápe, jak měl text vypadat bez chyby v psaní. Již ve výroku rozhodnutí je přitom uveden odkaz na § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách, kde je užíván pojem „výhra“ v kontextu, v jakém je v textu výroku použit pojem „sázka“. Z vyjádření žalobce vyplývá, že si tohoto je plně vědom. Zároveň žalovaný podotkl, že jeho závěrem nikdy nemohlo být to, že žalobce „poskytl sázku“. Použití tohoto termínu v nastíněném smyslu, by v podstatě odporovalo logice věci. Provozovatel hazardních her nemůže „poskytnout sázku“. Může jen „poskytnout sázkovou příležitost“ a „přijímat sázky“. Žalovaný přitom odmítl snahu žalobce z této zjevné chyby v psaní, účelově dovodit právní názor žalovaného, který by odporoval logice věci.

29. Žalovaný pak setrval na argumentaci týkající se relevance § 87 odst. 2 a § 94 zákona o hazardních hrách. Dodal, že i pokud by měl být odkaz na daná ustanovení považován za nesprávný, je pak na něj nutno hledět pouze jako na nadbytečný, jehož uvedení nezpůsobuje nesprávnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí (stejně jako v jeho odůvodnění) je jednoznačně uvedeno, že žalobce spáchal přestupek porušením schváleného herního plánu. Zároveň jsou zde jednoznačně uvedena další ustanovení zákona o hazardních hrách, která žalobce svým jednáním porušil. Pokud by tedy odkaz na výše zmíněná ustanovení měl být shledán nadbytečným, pak je nutno zároveň konstatovat, že vypuštění tohoto odkazu by nemělo vliv na výrok o vině a trestu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

30. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
31. Vzhledem k tomu, že žalobce (výslovně) i žalovaný (konkludentně) vyjádřili svůj souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a vzhledem k tomu, že soud neshledal potřebu provádět dokazování, rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Pokud se přitom týče důkazních návrhů žalobce, ty se týkaly buď listin již obsažených ve správním spise, nebo bylo jejich provedení pro posouzení věci nadbytečné (v podrobnostech viz níže).
32. Podstatou projednávané věci je posouzení námitek vztahujících se k údajně nesprávnému a vnitřně rozpornému popisu skutku, resp. jeho právní kvalifikaci ve výroku prvostupňového rozhodnutí a dále pak posouzení povahy bonusu vypláceného v případě, že provedená sázka byla žalobcem vyhodnocena jako prohraná.
33. Soud se nejprve věnoval námitkám **prvého žalobního bodu** týkajícím se určení času spáchání skutku. Soud zde předesílá, že žalobce v žalobě namítal, že se vytýkaného jednání nedopustil, neboť dne 26. 6. 2017 v čase 14:52 hodin nepřijal živou kursovou sázku od sázejícího „j.“ a v čase 15:52 hodin odpovídající peněžní částku nepřipsal sázejícímu na herní účet. Fakticky však žalobce nezpochybňoval to, že se skutek jako takový stal, ale brojil proti tomu, že se tak stalo dne 26. 6. 2017 v čase 14:52 hodin (přijetí sázky), resp. v čase 15:52 hodin (vrácení peněžních prostředků odpovídajících výši sázky). Jinými slovy

řečeno, brojil proti nepřesnému popisu skutku uvedenému ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

34. V tomto ohledu soud nejprve připomíná, že podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, jímž se vydání prvostupňového rozhodnutí řídilo, musí výroková část rozhodnutí o přestupku obsahovat popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání; podle písm. b) citovaného ustanovení pak výroková část takového rozhodnutí musí obsahovat právní kvalifikaci skutku. Rovněž z ustálené judikatury správních soudů plyne, že při rozhodování

správních deliktů musí být jak řádný popis skutku, tak i jeho právní kvalifikace součástí výroku správního rozhodnutí. Lze poukázat zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, podle něhož je podstatné, aby výrok rozhodnutí obsahoval „*popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným*“. Nejvyšší správní soud i v pozdější judikatuře opakovaně konstatuje, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným ze spáchání správního deliktu, je, aby jeho jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním (srov. rozsudky ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53). Z judikatury přitom vyplývá, že řádně formulovaný výrok – v něm na prvním místě konkrétní popis skutku – je zcela nezastupitelnou částí rozhodnutí.

35. Podle názoru soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou zcela splňuje, jestliže skutek vymezuje tak, že žalobce jako kontrolovaná osoba „*na internetové stránce www.ifortuna.cz nejméně dne 26. 6. 2017 v čase 15:52 hodin vrátila sázku, která byla vyhodnocena jako prohraná, když předtím v čase 14:52 hodin přijala živou kursovou sázku ve výši 100 Kč na sázkovou událost tenisové utkání žen (tiket za 100 Kč na sázenku č. 8990175775346900), přičemž sázka 100 Kč byla v čase 15:21 hodin vyhodnocena jako prohraná a účastník řízení sázejícího informoval, že „Sázka bez rizika“ nebyla výherní, přičemž v té době byl stav hráčského účtu 0 Kč, přičemž v čase 15:52 hodin byl stav hráčského účtu 100 Kč...*“. Skutek je tedy vymezen jednak identifikací internetových stránek žalobce, dále určením přesného času i způsobu jeho spáchání. Uvedené skutečnosti pak odpovídají obsahu správního spisu, zejména obsahu videozáznamů, na nichž je průběh kontroly zachycen. Pokud jde o vlastní určení žalobcem zpochybněného času přijetí sázky a vrácení bonusu na hráčský účet sázejícího, soud je toho názoru, že pro časové určení skutku (resp. jednotlivých složek jednání žalobce skutek tvořících) poskytuje obsah videozáznamů dostatečnou skutkovou oporu.
36. V případě přijetí kursové sázky je tento okamžik zachycen na videozáznamu pod názvem *3_Fortuna_sázka_bez_rizika_26_06_2017.wmv* (v čase 2:13 min). Z videozáznamu je patrné, že sázka byla uskutečněna (a přijata) dne 26. 6. 2017, přičemž v pravém dolním rohu obrazovky počítače sázejícího (kontrolující osoby), tj. na hlavním panelu (liště) systému Windows, je uveden čas 14:52 hodin. Podle soudu tak o časovém určení přijetí sázky není žádných pochyb. Uvedený čas pak kontrolující osoba uvedla do kontrolního protokolu a tento byl převzat i do popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Soud přitom na určení času podle systémového času počítače kontrolující osoby nevidí nic špatného – taková identifikace je nepochybně dostatečně určitá i dostatečně přesná a zcela postačující, pokud jde o zachycení skutku v čase (zvláště pokud samotné stránky žalobce v době uskutečnění sázky přesný čas neukazovaly). Na uvedeném nemění nic ani to, že na videozáznamu byl poté v sekci „Přehled live tiketů“ ukázán čas 14:51:09, z čehož žalobce dovozuje nesprávnost stanovení času v popisu skutku. Pomine-li soud skutečnost, že rozdíl

mezi oběma údaji je zcela zanedbatelný, považuje za potřebné zdůraznit, že čas 14:51:09 je časem systému žalobce, jenž tak nemusí být o nic přesnější, než čas systému Windows; soud podotýká, že čas je sice objektivní fyzikální veličinou, nicméně měření času může být subjektivní, neboť je odvislé od konkrétního zařízení či systému. Jinak řečeno, čas v systému žalobce rozhodně nevylučuje, že sázka byla reálně přijata v čase 14:52 hodin (SELČ), jak ukazoval počítač kontrolující osoby.

37. K tomu soud dodává, že ani případná dílčí odchylka ve stanovení času přijetí sázky nemohla mít dopad na určitost či správnost popisu skutku. Je třeba připomenout, že otázku řádného popisu skutku nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada *ne bis in idem*), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté či pro zajištění řádného práva na obhajobu. Z praktického hlediska je přitom zaměnitelnost skutku žalobce s jiným zcela vyloučena. Nelze totiž ztrácet ze zřetele, že jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) nelze hodnotit nezávisle na sobě, neboť skutek je vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Z tohoto pohledu je podle soudu popis skutku (z hlediska možnosti jeho záměny za jiný) zcela postačující i bez ohledu na uvedení případně nepřesného času přijetí sázky (o necelou minutu). V tomto směru soud poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2013, č. j. 5 As 138/2012 - 23, jenž se zabýval nezbytností přesného časového určení doby spáchání skutku a z něhož vyplývá, že „(p)opis skutku je jen slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálním znakům správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. Přesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty daného deliktu, v ostatních případech bude přesná časová specifikace skutku postradatelná a bude moci být nahrazena méně přesným určením.“ V projednávaném případě nejsou znaky předmětné skutkové podstaty odvislé od konkrétní časové specifikace skutku, pro jeho vymezení by tak postačovalo i méně přesné, resp. jen přibližné určení času – případná odchylka v řádu desítek vteřin tak bez dalšího nemůže hrát žádnou roli.
38. Výše uvedené závěry se podle soudu uplatní i ve vztahu k okamžiku vrácení částky (bonusu) kontrolujícímu poté, co sázka byla v čase 15:21 hodin (opět čas na obrazovce počítače) vyhodnocena jako prohraná a kdy hráčský účet stále vykazoval hodnotu 0 Kč. Skutečnost, že částka byla na hráčský účet kontrolující osoby následně vrácena, je zachycena na videozáznamu s názvem 5_Fortuna_připsání_peněz_za_prohranou_sázku_v_rámci_bonusu_s_ázka_bez_rizika_26_06_2017.wmv. Z uvedeného videozáznamu je patrné, že v čase 15:52 hodin, který byl opět převzat z údaje uvedeného na obrazovce počítače, se kontrolující osoba opět přihlásila ke svému účtu a identifikovala, že hráčský účet vykazoval částku 100 Kč. To samozřejmě nutně nedokládá, že právě v 15:52 hodin byla částka 100 Kč na hráčský účet reálně připsána, nicméně v tento čas se kontrolující osoba o této skutečnosti dozvěděla. Není proto pochybením, jestliže právě tento čas, pokud nebyl přesnější okamžik vlastního připsání na účet znám, ministerstvo vzalo za okamžik vrácení vsazeného obnosu a zahrnulo jej do popisu skutku. K tomu soud pro úplnost ještě dodává, že z předmětného videozáznamu (čas 00:53 min) je zřejmé, že kontrolující osoba nahlédla i

do záložky historie bonusů, kde bylo uvedeno, že bonus byl vyplacen v čase 15:20. V tomto čase ovšem ještě nebyl bonus reálně připsán na hráčský účet sázejícího, jak vyplývá

z videozáznamu s názvem 4_Fortuna_vyhodnocení_sázky_bez_rizika_26_06_2017.wmv, v němž je zachyceno vyhodnocení sázky a vykázání bonusu, jenž podle tohoto záznamu ani v čase 15:23 hodin nebyl připsán na hráčský účet sázejícího (reálně tak musel být připsán později).

39. Ze všech těchto důvodů proto soud k námitkám prvního žalobního bodu uzavírá, že specifikace skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí byla zcela dostatečná a odpovídala skutkovým zjištěním, jež má soud za řádně podložené. K vzneseným důkazním návrhům fotografiemi obrazovky z centrálního systému žalobce, resp. z videozáznamu pořízeného při kontrole, které měly dokazovat, že v uváděných časech žalobce nepřijal od sázejícího žádnou sázku a nevyplatil mu bonus, soud dodává, že tyto fotografie k důkazu pro jejich irelevantnost neprováděl. Ve věci totiž nebylo sporné, že centrální systém žalobce tyto aktivity v ministerstvem uváděných časech skutečně nezachytil, když to vyplývalo i z obsahu pořízených videozáznamů obsažených ve správním spise (systém je vykazoval v jiném čase – viz výše). Informace z těchto fotografií tak nemohly mít žádný dopad na posouzení předmětného žalobního bodu.
40. Vad výroku (výrokové části) prvostupňového rozhodnutí se částečně týkal i **druhý žalobní bod**, v němž žalobce poukazoval na rozporné užívání pojmů „sázka“ a „výhra“ v jeho výroku a odůvodnění. Návazně na to pak namítal, že poskytnuté plnění v rámci bonusového programu nebylo výhrou ani sázkou ve smyslu zákona o hazardních hrách; zpochybňoval tak vlastní hodnocení věci ze strany ministerstva a potažmo i ministryně v řízení o rozkladu. Při posouzení obou těchto otázek (jež se do značné míry prolínají) vyšel soud z této rozhodné právní úpravy:
41. Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.
42. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách se sázkou rozumí sázejícím dobrovolně určené nevratné plnění, které bude porovnáváno s výsledkem hazardní hry.
43. Podle § 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách mohou být předmětem výhry hazardní hry, s výjimkou věcné loterie, okamžité loterie, doplňkové loterie a tomboly, pouze peněžní prostředky.
44. Podle § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách je kursová sázka hazardní hrou, u níž je výhra podmíněna uhodnutím sázkové příležitosti.
45. Podle § 123 odst. 1 písm. c) zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku, provozuje-li hazardní hru v rozporu s podmínkami jejího řádného provozování stanovenými v základním povolení, schváleném herním plánem nebo provozuje hazardní hru prostřednictvím jiného modelu technického zařízení, než jaký byl v základním povolení schválen.
46. Pro posouzení věci tak mají význam i ustanovení herního plánu k předmětné kursově hře, jenž je součástí správního spisu a soud z něj proto může také vycházet. Z ustanovení herního plánu považuje soud za podstatná jednak ustanovení čl. 2.1, která definují pojmy sázka a výhra (a také pojem možná výhra) a dále čl. 12 upravující nárok na výhru a její výplatu, jakož i čl. 14, jenž upravuje případy neplatnosti sázky (odst. 1) a v návaznosti na to i možnost v těchto případech sázku vrátit (odst. 2).

47. Z citovaných ustanovení zákona o hazardních hrách, jakož i z logiky věci, je zřejmé, že pojmy „sázka“ a „výhra“ mají odlišný význam. Sázkou je nutné rozumět plnění, které sázející vloží do hazardní hry a tím hazardní hru „spustí“. Na základě toho mu vzniká nárok na plnění spojené s případným úspěšným výsledkem hazardní hry – výhrou. Jinými slovy tak platí, že sázka je plnění poskytované sázejícím provozovateli hazardní hry a výhra je naopak plnění ze strany poskytovatele sázejícímu v případě úspěchu ve hře. Soud proto souhlasí se žalobcem, že předmětné pojmy nelze v žádném případě ztotožňovat. Jedním dechem však dodává, že ministerstvo ani ministryně tyto pojmy ve svých rozhodnutích neztotožňovali, resp. je neztotožňovali způsobem zakládajícím jejich nesrozumitelnost. Přestože správní orgány skutečně hovořily někdy o sázce, jindy o výhře, z výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, stejně jako z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je podle soudu zřejmé, že správní orgány, pokud hovořily o „sázce“, měly na mysli její vrácení. To považovaly materiálně za výplatu výhry.
48. Soud poukazuje jednak na to, že v popisu skutku uvedeném ve výroku prvostupňového rozhodnutí se zcela jednoznačně uvádí, že kontrolovaná osoba „vrátila sázku“ a že tuto skutečnost ministerstvo právně kvalifikovalo primárně jako porušení § 27 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 1 a § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách (ustanovení § 27 odst. 1 uvedeného zákona, jež definuje kursovou sázku, přitom hovoří právě o podmíněnosti výhry). Na to pak navazuje i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž ministerstvo na str. 11 jednak připomenulo nevratnost sázky, a zároveň s poukazem na § 10 zákona o hazardních hrách a důvodovou zprávu k tomuto zákonu uvedlo, že jakékoliv plnění, které provozovatel hazardní hry poskytne sázejícímu, je nutné považovat materiálně za výhru. Plnění, které žalobce přes neuhodnutí sázkové příležitosti poskytl sázejícímu, tak bylo výhrou. Z téhož právního názoru vycházela rovněž ministryně, která na str. 15 – 17 napadeného rozhodnutí věc zcela jednoznačně podřadila pod § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách s tím, že se materiálně jedná o výhru ve smyslu § 10 téhož zákona. V tomto ohledu nelze rozhodnutí správních orgánů z hlediska jejich přezkoumatelnosti označit za rozporná, nesrozumitelná i jinak nepřezkoumatelná.
49. Na tom nemění nic ani skutečnost, že ministerstvo v jednom případě ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně uvedlo, že žalobce sázejícímu „poskytl sázku“ (viz bod 3. rozsudku). Z

pohledu celého kontextu výroku (a též s ohledem na odůvodnění) tím totiž zjevně bylo myšleno vrácení sázky, resp. poskytnutí výhry, jak ve své duplice také ministerstvo vysvětlilo s tím, že šlo o omyl. Vzhledem k výše uvedenému je přitom i soud toho názoru, že tato dílčí vada výroku sama o sobě nepřezkoumatelnost, potažmo nezákonnost obou správních rozhodnutí nezakládá.

50. Z pohledu namítaných rozporů těchto rozhodnutí nemohl ovšem soud přehlédnout, že tyto rozpory mohou souviset nejen s přezkoumatelností těchto rozhodnutí, ale též s vlastní podstatou věci, tj. posouzením právní otázky, zda se při poskytnutí bonusu skutečně materiálně jednalo o výhru; a stejně tak i s tímto úzce spojené námitky, že ani pojmy „vrácená sázka“ a „výhra“ nelze směšovat. Soud se proto dále zabýval zodpovězením otázky, zdali plnění, které žalobce sázejícímu v rámci bonusového programu „SÁZKA BEZ RIZIKA“ vrátil, lze označit materiálně za výhru, za vrácení sázky či za obojí, a zda tedy oba správní orgány věc po právní stránce řádně uchopily. Z dále vyložených důvodů přitom dospěl k závěru, že předmětné plnění sice lze považovat

za vrácení sázky, nikoli však již za výhru. Tyto pojmy totiž nejsou (a to ani v kontextu projednávané věci) vzájemně zaměnitelné a při posouzení věci je tak nebylo možné směšovat.

51. Soud v první řadě podotýká, že zákon o hazardních hrách pojem „výhra“ výslovně nedefinuje. V ustanovení § 10 pouze stanoví, že předmětem výhry mohou být až na výjimky pouze peněžní prostředky; konkrétní obsah pojmu výhra pak neobsahuje ani § 27 odst. 1 téhož zákona, který pouze stanoví, že výhra je podmíněna uhodnutím sázkové příležitosti. Podklad pro bližší vymezení tohoto pojmu lze hledat v důvodové zprávě k zákonu o hazardních hrách, která k § 10 uvádí následující: *„Jelikož je pojem „výhra“ obecně známý a užívaný, a ani jeho užití v rámci oblasti regulace hazardních her jeho význam nemění, není jej třeba obecně vymezovat či definovat. Je proto třeba vyjít z obecného významu tohoto slova a za výhry považovat vše, co poskytuje provozovatel hazardní hry účastníkovi na základě náhody nebo neznámé okolnosti, kterou musí provozovatel předem stanovit v herním plánu. Uvedené je v souladu s § 3 odst. 1, který definuje hazardní hru. V hazardní hře dle tohoto ustanovení o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost. Plnění poskytnuté na základě kladně vyhodnocené sázkové příležitosti je tedy výhrou, neboť ze své vlastní podstaty není prohrou a bylo o něm rozhodnuto zcela nebo zčásti na základě náhody nebo neznámé okolnosti.“* Právě na základě důvodové zprávy dospěly oba správní orgány k názoru, že výhrou je vše, co provozovatel hazardní hry sázejícímu poskytne na základě náhody nebo neznámé okolnosti.
52. Takové pojetí citované části důvodové zprávy se ovšem soudu jeví jako příliš zjednodušené. Vede totiž k nepřiměřeně širokému výkladu pojmu „výhra“, který se přičítá obecnému významu tohoto slova, na nějž ostatně samotná důvodová zpráva odkazuje. Pokud jde totiž o podstatu toho, co je výhra, obecně se jí rozumí úspěch, resp. úspěšný výsledek určité činnosti (sázky, sportovního zápasu, politického klání apod.). V tomto duchu také důvodová zpráva zcela jednoznačně uvádí, že výhrou je plnění poskytnuté na základě kladně vyhodnocené sázkové příležitosti. Obdobně pak pojem výhry (resp. pojem možné výhry) definuje a podmiňuje též Herní plán ve svém čl. 2.1, v němž uvádí, že výhru získá sázející v případě uskutečnění všech tipovaných sázkových příležitostí a správného určení oficiálních výsledků, a to v návaznosti na výši kursu. Uvedené tak *a contrario* znamená, že v případě záporného výsledku sázkové příležitosti nelze plnění provozovatele označovat za výplatu výhry, a to ani materiálně. Takové plnění jednoduše není výhrou a jako výhra by nebylo vnímáno ani sázejícími. Podpůrně lze poukázat i na to, že výplata bonusu žalobcem se nijak neodvíjela od kursu, v jakém byla sázka učiněna, ale od výše vsazené částky, v jejíž výši byl bonus vyplacen, tj. v poměru 1:1.
53. Soud přitom již uvedl, že správní orgány obou stupňů zakládaly své závěry na názoru, že výplata bonusu byla materiálně výhrou. Tento názor, na kterém byla postavena obě správní rozhodnutí (jakož i argumentace žalovaného v řízení před soudem), je v kontextu výše uvedeného nesprávný. Z tohoto důvodu nemůže právní kvalifikace skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím aprobovaná, obstát. Pokud totiž správní orgány shledaly jednání žalobce primárně jako rozporné s § 27 odst. 1 zákona o hazardních hrách, upravujícího podmíněnost výhry při kursové sázce, resp. s čl. 12 herního plánu, řešícího nárok na výhru a její výplatu, soudu nezbylo, než takové právní posouzení odmítnout.
54. Zároveň však zdůrazňuje, že tyto závěry nelze vykládat v tom smyslu, že by měl být bonusový program žalobce bez dalšího aprobován.

55. Jak již totiž soud naznačil shora, výplatu bonusu ze strany žalobce jako provozovatele hazardní hry lze nepochybně označit za vrácení sázky. Podle soudu je nezpochybnitelné, že v případě, pokud byla sázejícím platně uhrazena sázka do hry, ta se s ohledem na § 4 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách stává nevratnou. To představuje jeden ze základních principů hazardní hry, neboť nevratnost sázky je i s ohledem na § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách jejím charakteristickým rysem. Přijatou sázku tak není možné až na výjimky (k nim níže) nikdy sázejícímu vrátit. Jestliže přitom žalobce poté, co sázku platně přijal, a poté, co ji vyhodnotil jako nevýherní, poskytl sázejícímu plnění odpovídající výši sázky, nelze než takové plnění označit za vrácení sázky.
56. Soud v tomto ohledu považuje za vhodné poukázat také na pravidla bonusového programu „SÁZKA BEZ RIZIKA“, která jsou zachycená v kontrolním protokolu a také na videozáznamu obsaženého ve správním spise na nosiči DVD-R. Podle těchto pravidel se vstupní bonus 500 Kč *„vztahuje k první sázce podané po aktivování bonusu na hráčském účtu.“* Na aktivaci má sázející 10 dnů od registrace a *„kvalifikační sázku příslušnou k tomuto bonusu“* je nutné provést nejpozději do 10 dnů od aktivace. *„Pokud tato kvalifikační sázka, tedy první sázka po aktivaci bonusu, probíraje, **Váš vklad Vám, až do výše 500 Kč, během 24 hodin po vyhodnocení dané sázky vrátíme...** V případě splnění všech podmínek máte nárok na **vrácení vkladu** v takové výši, v jaké jste danou kvalifikační sázku uzavřeli (bez manipulačního poplatku), maximálně však ve výši 500 Kč“* (pozn. zvýraznění přidáno soudem).
57. Samy pravidla tak zcela jasně hovoří o *vrácení* do hry vložených peněžních prostředků – sázky [pojem vkladu byl v tomto případě použit nevhodně, neboť ten s ohledem na § 4 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách představuje prostředky, jež vlastní hazardní hru umožňují, zde převod peněz sázejícím na hráčský účet, nikoli samotné vložení peněz do hry, tj. sázku, o níž v tomto případě jde]. Z citovaných pravidel je také podle soudu zřejmé, že bonus není samostatným plněním, ale je podmíněn úhradou sázky a jejím vyhodnocením. Nejprve totiž sázející musí uhradit sázku do kursové hry (k níž se bonus vztahuje) a tato sázka musí být dále vyhodnocena jako nevýherní. Pouze v takovém případě pak vzniká sázejícímu nárok na plnění, jež se až do částky 500 Kč odvíjí od výše uskutečněné sázky.
58. Tomu pak přesně odpovídal průběh kontroly, při níž žalobce sázejícímu (kontrolující osobě) poskytl plnění, jež plně odpovídalo výši jím dříve uhrazené sázky, a to v návaznosti na vyhodnocení jeho sázky jako prohrané. Bonus tak v žádném případě nelze označit za samostatnou část bonusového programu, na „hlavní“ kursové sázce nezávislou, ale za plnění, jež se od této sázky přímo odvíjí – je tedy učiněné v souvislosti s hazardní hrou. Vzhledem k výše uvedenému je přitom zcela bez významu, že pro výplatu bonusu není nutné uhradit ještě další zvláštní sázku, jež by se vázala přímo k bonusu, jak namítá žalobce; postačí totiž úhrada „hlavní“ kursové sázky, jež ve svém důsledku aktivuje i případnou výplatu bonusu. Předložený výklad konečně podporuje i vlastní smysl právní regulace hazardních her, jímž je především snaha o minimalizaci rizika spojeného s tímto pro společnost rizikovým fenoménem. Přestože lze kursové sázky v tomto směru považovat za méně rizikový druh hazardních her, nelze podle soudu přehlížet, že v situaci, pokud je sázející k registraci ke kursovým sázkám motivován garancí vrácení (byť jediné) sázky, může tím být zlehčován klíčový prvek hry, tedy že sázející v případě prohry o své peníze navždy přijde.
59. Jakkoli tedy soud výše odmítl, že by bylo možné bonus považovat za nepřipustnou výplatu výhry, současně dává správním orgánům za pravdu v té části jejich argumentace, v níž poukazovaly na to, že bonus je vrácením sázky. Zákon o hazardních hrách přitom

návratnost sázky zapovídá a také herní plán v čl. 2.1 zcela jednoznačně stanoví, že sázka je „*Sázejícím dobrovolně určené nevratné plnění, které bude porovnáno s výsledkem Internetové kursové sázky, a které Sázející uhradí před Uzavřením sázky*“. Jediné případy, kdy lze sázku vrátit stanovuje čl. 14.1 herního plánu, jenž vymezuje, kdy je sázka neplatná – pouze v těchto případech umožňuje herní plán vrácení sázky. Podle čl. 14.2 pak platí, že při naplnění podmínek podle čl. 14.1 (a v žádných jiných) bude sázejícímu sázka vrácena (vedle toho lze ještě poukázat na možnost *CASHOUTU* podle čl. 13 herního plánu; zde ovšem půjde spíše o změnu sázky, než o její vrácení). Podle soudu tedy ani zákon o hazardních hrách, ani herní plán vrácení sázky obecně neumožňují.

60. Vzhledem k tomu, že skutková podstata § 123 odst. 1 písm. c) zákona o hazardních hrách spojuje spáchání přestupku mj. s porušením herního plánu, bylo by možné stále uvažovat o naplnění předmětné skutkové podstaty. Soud proto dále vážil, jestli shora popsané pochybení, kdy oba správní orgány nesprávně směšovaly pojmy „výhra“ a „vrácení sázky“, mohlo mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí, vyžadující jejich zrušení, anebo by postačovala pouhá korekce právního názoru ze strany zdejšího soudu. Se zřetelem k tomu, že soudem identifikované pochybení souvisí s nosnými důvody rozhodnutí správních orgánů a dotýká se přímo právní kvalifikace užitá ve výroku prvostupňového rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, dospěl soud k závěru, že pochybení správních orgánů bylo natolik zásadní, že je namístě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Soud připomíná, že výrok (zvláště v řízení sankční povahy) je klíčovou částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. Proto musí být právní kvalifikace skutku ve výroku rozhodnutí dostatečně určitá a musí z ní být zřejmé, která ustanovení právních předpisů obviněný z přestupku svým jednáním porušil. Soud přihlédl též k tomu, že oba správní orgány i v odůvodnění svých rozhodnutí označovaly bonus za nepovolenou výplatu výhry a při vypořádání námitek žalobce vycházely primárně z k tomu odpovídajících (a tedy nepřiléhavých) ustanovení zákona o hazardních hrách a herního plánu v podobě odkazu na § 27 odst. 1 tohoto zákona, resp. čl. 12 herního plánu.
61. Ve svých úvahách soud dále zohlednil, že porušení herního plánu bylo ve výroku o vině spojeno s tím, že tato skutečnost vedla též k porušení § 87 odst. 2, jakož i § 94 zákona o hazardních hrách (pokud žalobce nepožádal o změnu základního povolení). Soud se totiž ani s tímto hodnocením správních orgánů zcela neztotožňuje a dává za pravdu námitkám žalobce (**čtvrtý žalobní bod**), podle nichž se jedná o normy, které zakládají oprávnění ministerstvu a nestanovují konkrétní povinnosti provozovatelům hazardních her, jež by tito mohli přímo porušit. Ustanovení § 87 odst. 2 zákona o hazardních hrách totiž uvádí jen tolik, že ministerstvo v základním povolení stanoví hazardní hru, na niž se povolení vydává, její druh a podmínky jejího provozování a schválí herní plán a zařízení, jehož pomocí má být hazardní hra provozována. Ustanovení § 94 pak upravuje toliko změnu základního povolení, nikoli přímo povinnost o jeho změnu požádat. Podle názoru soudu se tak jedná o svou povahou kompetenční normy, jež přímo nezakládají práva a povinnosti provozovatelů hazardních her. Nedodržením herního plánu ze strany provozovatele tak nemohou být přímo porušena.
62. Ve světle všech popsaných pochybení by proto korekce právního názoru správních orgánů ze strany soudu musela znamenat faktické nahrazení podstatné části výroku o vině soudem. Takový postup by ovšem zcela popřel charakter rozhodování správních soudů, které je založeno zásadně na principu kasačním a nikoli apelačním. Nehledě na skutečnost, že soud také nemohl zcela vyloučit, že by i jen částečná změna právního náhledu na případ žalobce mohla mít dopad na uvážení správních orgánů o výši uložené sankce.

63. Pro úplnost pak soud závěrem ještě ke **třetímu žalobnímu bodu** uvádí, že Stanovisko nehrálo v úvahách správních orgánů zásadní roli – ministerstvo na něj upozornilo jen podpůrně. Fakticky nešlo o nic jiného, než o zdůraznění toho, že předestřený výklad odpovídá i oficiálnímu výkladu ministerstva. Nejednalo se o to, že by snad Stanovisko bylo bráno jako závazné i navenek, tj. vůči provozovatelům hazardních her. Tento žalobní bod proto nebyl důvodný.

VII. Závěr a náklady řízení

64. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud zároveň nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť soudem shledané vady mohou být odstraněny v řízení o rozkladu. V dalším řízení tak ministryně zohlední závěry vyslovené v bodech 33 - 63 tohoto rozsudku a vycházejí z výše předestřeného právního názoru soudu uchopí posouzení věci jednoznačným způsobem, který je souladný se zákonem o hazardních hrách. V tomto směru pak odstraní vady ve výroku prvostupňového rozhodnutí a svůj postup také náležitě odůvodní.
65. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je ministryně v dalším řízení vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
66. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a repliky) a 3 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka se pak zvyšuje o odpovídající částku daně z přidané hodnoty, neboť zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce celkem 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. ledna 2021

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu